

“No ens volen de socis perquè volem la independència”

Josep-Lluís Carod-Rovira (1952, Cambrils de Mar, Baix Camp) és president d'ERC. Encapçala la candidatura republicana a les eleccions al Parlament de Catalunya per tercera vegada.

Què hi ha de nou o de diferent entre l'Esquerra de les “mans netes” del 2003 i la de som “com tu”?

—L'experiència de govern, que ens ha fet tocar realitat i administrar recursos per modificar-la. També hi ha la constatació de la llunyania entre els ciutadans i la classe política. La campanya d'Esquerra vol no solament humanitzar la política, com ja es veu als cartells, sinó també presentar els candidats i candidates d'Esquerra com el que som, gent normal. Som ciutadans i ciutadanes amb un compromís públic amb el nostre país, amb la seva gent i que procurem fer-ho al millor possible.

—“Gent normal” vol dir que també pot cometre errors. És un lema per disculpar certes equivocacions?

—No, hem dit que som humans, i això vol dir amb virtuts i defectes, com tothom. No hi ha ningú que no s'hagi equivocat mai. El que ja em produeix una certa fatiga és constatar que els únics que ho reconeixem som nosaltres. Els altres no s'han equivocat? El que passa, però, és que els únics que fem autocrítica som nosaltres. En canvi, per desgràcia, hi ha poca atenció —perquè hi ha altres temes que ocupen massa l'espai públic— per analitzar les polítiques que ha fet bé el Govern, que són moltíssimes.

—Quina targeta de presentació té ERC en aquesta campanya electoral?

—Per exemple, la concepció de l'espai cultural i lingüístic català com un espai amb vocació nacional que s'ha reforçat. És una feina que públicament s'ha vist poc, però les entitats que treballen aquests àmbits han notat el pas positiu d'Esquerra pel Govern. Però hi ha mol-

tes coses més. En política universitària: per primer cop s'ha arribat a una inversió de 7.000 euros per estudiant, i un suport, com mai, a les universitats no metropolitanas, sense oblidar les de Barcelona. També ha estat bona feina el suport a municipis petits i mitjans, al marge del seu color polític. I hem fet molt en matèria d'equipaments esportius, per exemple. O en política de benestar, amb el complement a les pensions més baixes. En matèria de comerç i turisme: el pla territorial sectorial comercial de suport al comerç petit i mitjà...

El Departament d'Educació ha fet un treball espectacular: el Pacte Nacional per a l'Educació, la inauguració de dos centres educatius per setmana, la incorporació de 1.000 professors nous, la reorientació de la formació professional...

Quan vam entrar al Govern, només hi havia 16 escoles oficials d'idiomes. En dos anys i mig n'hem fet 23. Ara, Catalunya en té 39, i la gent pot aprendre anglès en qualsevol punt del territori del Principat. Mentrestant, hi ha candidats que proposen desgravar els qui saben anglès, precisament la gent que ha tingut més recursos i que per això l'ha pogut aprendre, per comptes de preocupar-se de com pot ser que en 23 anys i mig no s'aconseguís que tots els que van passar per centres educatius en sabessin.

—ERC ha passat de ser la “promesa més desitjada”, el 2003, a un problema que cal evitar. Què ha canviat?

—Segurament els altres partits pensaven que Esquerra seria dòcil, fàcil de manipular. Recordo que un diputat socialista deia a un dels nostres, assegut a l'escó del Parlament: “Al capdavant direu que sí a l'Estatut, més que res perquè

hi ha 200 càrrecs que depenen del Govern”. Doncs bé, va resultar que no.

Esquerra Republicana va entrar al Govern sent un partit independentista i d'esquerra. I ha sortit del Govern i continua sent un partit independentista i d'esquerra. I encara més totes dues coses. Si la resta de partits catalans estan en contra de la independència del nostre país, és normal que no ens vulguin de socis. No ens volen de socis perquè volem la independència.

PP i PSOE a Espanya poden discutir sobre el model social, però no sobre l'horitzó de país. A Catalunya la discrepància és doble, perquè només ERC vol un estat per a Catalunya.

—De tota manera, durant aquests anys de govern us han criticat per haver aparcat la independència i estar massa supeditats als socialistes.

—Si haguéssim aparcat l'independentisme, no ens hauríem trobat en la situació que ens vam trobar. Hauríem dit que sí a l'Estatut, i ara seríem al Govern, amb més de 200 dirigents d'Esquerra amb càrrecs de responsabilitat a dins.

A veure, aquí va passar que una part de l'“entorn” no va compartir la decisió inicial d'ERC de formar govern amb el PSC, per tant, d'enviar CiU a l'oposició. Però també constato que algunes d'aquestes persones, amb el pas del temps, s'han tornat a situar i són més comprensives amb l'estratègia actual d'Esquerra Republicana.

—La manera com ERC va decidir la seva posició final sobre l'Estatut els ha erosionat?

—El procés de l'Estatut va ser un desastre nacional. Vam administrar l'agenda de l'Estatut fins quan vam tenir la força per fer-ho, és a dir, fins al 30 de setembre. I si es vol, fins al 12 de novembre, quan vam anar una delegació del Parlament a Madrid.

Tot anà malament a partir del trencament de l'estratègia unitària i es negocià a la baixa i d'esquena a l'acord del Parlament. ERC intentà salvar alguns temes, com el de l'aeroport del Prat. Però

no ho aconseguirem. Per això vam acabar en una posició que per a alguns ens era incòmoda, perquè en la forma, no en el contingut, coincidí amb el PP.

Però el temps ens dona la raó i molta gent constata que el Govern de Catalunya té tanta autoritat sobre el Prat com el govern d'Uganda: gens ni mica. Per a això vam fer un Estatut? Per haver de reclamar al cap de quatre dies coses que no tenim? El mateix ha passat amb la immigració incontrolada, o el tema de les adopcions internacionals, per exemple. I la llista no s'acaba.

Ha estat tota una mala experiència col·lectiva. Girem pàgina, perquè ha creat desgast, frustració i perplexitat civil.

—**“Girem pàgina”, però el desplegament de l'Estatut marcarà la propera legislatura, oi?**

—Sí. Vam defensar fins al final l'Estatut del Parlament. Però un cop ha parlat el poble de Catalunya, defensarem fins al final aquest Estatut. Ningú n'ha de dir res més, ni el Constitucional, ni ningú. Cal evitar més rebaixes a l'Estatut i hem d'aplicar-lo amb la màxima ambició.

—**Amb aquest objectiu, quin és el pacte més apropiat per al futur govern?**

—És com si em demanen qui la va fer més grossa, el que va anar a Madrid a rebaixar l'Estatut o el que va acceptar la rebaixa? Doncs no ho sé. El problema és que mentre que l'opció sobiranista no sigui majoritària a Catalunya, l'estratègia de pactes serà imprescindible, no solament de pactes de govern, sinó també de grans pactes nacionals, fets entre tots, estiguem o no al govern. Hem tingut èxit amb el pacte nacional per l'educació i proposo que l'estenguem a altres àrees: salut i benestar, modernització del país, cultura i civisme...

—**La idea dels pactes nacionals recorda la gran coalició que proposava al 2003, entre CiU, PSC i ERC.**

—Sí, i no va ser possible. Penso que aquí també hi hauria de jugar ICV. El PP no, perquè se n'exclou, se situa en una altra galàxia. Cal pensar que s'han de desplegar prop d'un centenar de lleis, 25 de les quals a Madrid i una setantena llarga a Catalunya. Aquestes lleis s'hauran de fer per acords.

—**I aquest desplegament pot ser a través d'un pacte “sociovergent”?**

—La sociovergència la poden fer perfectament. Però el poder és tan intel·li-

gent que no permetrà regalar l'oposició als independentistes. El poder ha d'estar instal·lat a tot arreu, al Govern i a l'oposició, com fa 26 anys que passa.

—**Us referiu a un govern en minoria de CiU amb el PSC a l'oposició?**

—Depèn. Hi ha enquestes, com la de la SER, que dona que PSC i CiU empaten a 43 diputats, ERC es mouria en 23, 24 diputats, el PP en perdria 1 o 2, i ICV en pujaria uns 2 o 3. Hi ha moltes combinacions possibles. Però segons quina de totes triï el PSC, podria ser el seu final com a projecte autònom creïble.

—**Per reeditar un acord amb vostès, el PSC diu que vol endurir les condicions. Vostès diuen el mateix. Això fa impossible cap acord, no?**

per les simpaties personals no hi hauria cap govern en tot el món. Afecta perquè un veu amb quin personal es relaciona. No he vist ni vull veure el DVD, en 50 minuts es poden fer meravelles!

Som davant una degeneració del pujolisme, aquesta Convergència no té res a veure amb aquella de Pujol, un polític capaç de parlar de valors, d'ètica, de sentit de la responsabilitat. No m'imagino cap dels dirigents actuals de CiU parlant d'aquestes coses, perquè per fer-ho te les has de creure. No entraré en la dinàmica d'atacar. Em limitaré a explicar durant la campanya què vol fer Esquerra des del govern.

—**Parlant de simpaties personals, hi ha qui diu que a ERC algú fa el llit a Carod, que hi ha complots.**

—No es tracta d'endurir posicions sinó de fer-ho sobre bases noves. Som els únics que hem fet possible l'alternança política, hem complert amb tothom. Vam fer president Jordi Pujol el 1980 i el 1984, i Pasqual Maragall el 2003. Per tant, no devem res a ningú, i en canvi hi ha més d'un partit que ens deu molt. Potser s'hauria de començar a notar.

Evidentment posem prioritats de responsabilitat de govern, però també hem de fixar mecanismes de poder polític, cosa que l'altra vegada no vam fer.

—**Un dels que surt més perjudicat del DVD de CiU és vostè. Pot afectar les decisions postelectorals?**

—No. Si haguéssim de formar govern

—Si fos així, jo no estaria fent campanyes electorals. La gent parla de moltes coses. I puc donar fe que el llit me'l faig cada dia i com a molt m'ajuda la dona.

—**En el cas que ERC tornés a l'oposició, què passarà?**

—Quan un fa una cursa ciclista vol guanyar la volta. I si no la guanya, vol una etapa, o el premi a la muntanya. I si no aconseguix res d'això, s'ha de preparar per aconseguir, a la pròxima volta, els objectius que es plantegi. Però bé, quan hagi passat l'1 de novembre ja parlarem de tot el que haguem de parlar.

Alex Milian
Enric Rimbau